

На другия день лиса пакъ отиде на ловъ, като остави децата сами. Весело се връщаше тя у дома си съ риба въ уста, но изведнажъ спрѣ изплашена. Какво видѣ? Всичкитѣ ѝ лисичета бѣха излѣзли отъ дупката и весело си играяха на тревата, а близичко до тѣхъ, скритъ задъ храститѣ, стоеше ловецътъ и се прицелваше. Какво да прави лисицата? Не ѝ се иска да бжде убита, а жалъ ѝ е и за децата; ако отиде при тѣхъ — ловецътъ непременно ще я убие.

Не успѣла още да се опомни отъ страха, чу се гръмъ — и куршумътъ удари едно отъ нейнитѣ деца. Всичкигѣ лисичета съ рѣмжене и лай се пхнаха въ дупката и лисицата се вмъкна следъ тѣхъ. Ловецътъ не успѣ да напълни пушката, и кучето не свари да я улови. Ловецътъ ядосанъ се върна въ кѣщи. А раненото лисиче въ дупката жално квичеше; кръвъ течеше отъ раната му. Отъ тогава лисицата стана по-предпазлива; тя искаше да се пренесе въ друга дупка, за да се отдалечи отъ мѣстото, което вече ловецътъ знаеше, но децата ѝ бѣха доста отрасли и тя не би имала сили да ги пренесе по-далечъ.

Лѣтото мина; настѣпи есень, започнаха дъждове, залови студъ. Въ гората намалѣха птицитѣ и дребнитѣ животни — птицитѣ отлетѣха, а другитѣ животни се изпокриха въ топлитѣ си скривалища — и нашата лиса често гладуваше, заедно съ лисиченцата.

Веднажъ тя цѣлъ день нищо не бѣше яла, освенъ ябълки, които бѣше домъкнала отъ една градина. Поиска ѝ се да си хапне нѣщо по-вкусно и преди свечеряване тръгна на ловъ. И ето тя помириша нѣкаква много приятна миризма. Лиса се спрѣ и внимателно задѹши въздуха. Тя видѣ на клончѣто на едно дърво голѣмъ кѣсъ месо. Лисицата разбра, че тукъ не е чиста работата: отъ де на кѣде месо ще виси